

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2022. gada 1. augustā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopējā patvēruma politika – Kritēriji un a, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu – Regula (ES) Nr. 604/2013 (Dublina III) – Starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko savas dzimšanas dalībvalstī iesniedzis nepilngadīgais – Šī nepilngadīgā vecāki, kas iepriekš ieguvuši bēgļa statusu citā dalībvalstī – 3. panta 2. punkts – 9. pants – 20. panta 3. punkts – Direktīva 2013/32/ES – 33. panta 2. punkta a) apakšpunkts – Starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamība un atbildība par tā izskatīšanu

Lietā C-720/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbusas Administratīvā tiesa, Vācija) iesniegusi ar 2020. gada 14. decembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 24. decembrī, tiesvedībā

RO, kuru pārstāv likumiskais pārstāvis,

pret

Bundesrepublik Deutschland,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], S. Rodins [*S. Rodin*], I. Ziemele un J. Pasers [*J. Passer*] (referents), tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Gracijs [*D. Gratsias*], M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*], M. Gavalecs [*M. Gavalec*], Z. Čehi [*Z. Csehi*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*],

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: D. Diterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2021. gada 14. decembra tiesas sēdi,

– ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– RO, kuru pārstāv likumiskais pārstāvis, vārdā – *V. Gerloff, Rechtsanwalt*,

* Tiesvedības valoda – vācu.

- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,
 - Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs* un *M. Van Regemorter*, pārstāves,
 - Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *W. Ferrante*, *avvocato dello Stato*,
 - Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman*, *A. Hanje*, *J. Langer* un *M. A. M. de Ree*, pārstāvji,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *C. Cattabriga*, *L. Grønfeldt* un *C. Ladenburger*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2022. gada 24. martā tiesas sēdē,
- pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp., turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”), un it īpaši tās 20. panta 3. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp., turpmāk tekstā – “Procedūru direktīva”) un it īpaši tās 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp RO, likumiski pārstāvētu nepilngadīgo, un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika) par šīs nepilngadīgās, kura dzimusi šajā dalībvalstī un kuras vecāki, kā arī pieci brāļi un māsa pirms viņas dzimšanas ir ieguvuši starptautisko aizsardzību citā dalībvalstī, starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu kā nepieņemamu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula (EK) Nr. 343/2003

- 3 Padomes Regulas (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.), 16. panta 1. punkta c) apakšpunktā bija paredzēts:

“Dalībvalstij, kas saskaņā ar šo regulu ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, ir pienākums [...] saskaņā ar 20. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez atļaujas.”

4 Regula Nr. 343/2003 tika atcelta un aizstāta ar Dublinas III regulu.

Dublinas III regula

5 Dublinas III regulas 4., 5. un 14. apsvērumā ir noteikts:

“(4) Tamperes sanāksmes secinājumos [...] ir noteikts, ka [kopējā Eiropas patvēruma sistēmā (KEPS)] īsā laikā būtu jāiekļauj skaidra un praktiski realizējama metode, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

(5) Šādai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan konkrētajām personām. Tai jo īpaši būtu jāparedz iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi.

[..]

(14) Saskaņā ar [1950. gada 4. novembrī Romā parakstīto] Eiropas Konvenciju par cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzību un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu dalībvalstu galvenajam apsvērumam, piemērojot šo regulu, vajadzētu būt ģimenes dzīves neaizskaramībai.”

6 Dublinas III regulā saskaņā ar tās 1. pantu ir paredzēti “kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no dalībvalstīm”.

7 Šīs regulas 2. pantā “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šajā regulā:

[..]

c) “pieteikuma iesniedzējs” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas sagatavojis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;

[..]

f) “starptautiskās aizsardzības saņēmējs” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kam piešķirta starptautiska aizsardzība, kā noteikts [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.)] 2. panta a) [apakš]punktā;

g) “ģimenes locekļi”, ciktāl šāda ģimene jau pastāvējusi izcelsmes valstī, ir šādi pieteikuma iesniedzēja ģimenes locekļi, kas atrodas dalībvalstu teritorijā:

[..]

ja pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgais un nav precējies – tēvs, māte vai cits pieaugušais, kas ir atbildīgs par pieteikuma iesniedzēju saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi, kurā atrodas pieaugušais,

[..].”

- 8 Minētās regulas II nodaļā “Vispārējie principi un garantijas” tostarp ir ietverts 3. pants “Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai”, kura 1. punktā un 2. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā [..] iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

2. Ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

[..]”

- 9 Dublinas III regulas III nodaļā “Kritēriji atbildīgās dalībvalsts noteikšanai” tostarp ir ietverts šīs regulas 7., 9. un 10. pants.

- 10 Minētās regulas 7. panta “Kritēriju hierarhija” 1. punktā ir paredzēts:

“Kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai piemēro tādā kārtībā, kādā tie izklāstīti šajā nodaļā.”

- 11 Dublinas III regulas 9. pantā “Ģimenes locekļi, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji” ir noteikts:

“Ja pieteikuma iesniedzējam ir kāds ģimenes loceklis, kuram ir atļauts uzturēties dalībvalstī kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam, neatkarīgi no tā, vai šī ģimene ir bijusi izveidota iepriekš izcelsmes valstī, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlēšanos.”

- 12 Šo noteikumu 10. pantā “Ģimenes locekļi, kas ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji” ir paredzēts:

“Ja pieteikuma iesniedzējam ir kāds ģimenes loceklis dalībvalstī un par šā ģimenes locekļa starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētajā dalībvalstī vēl nav pieņemts pirmais lēmums pēc būtības, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlēšanos.”

- 13 Minētās regulas IV nodaļā “Apgādājāmie un diskrecionārās klauzulas” tostarp ir ietverts 17. pants “Diskrecionārās klauzulas”, kura 2. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalsts, kurā ir sagatavots starptautiskās aizsardzības pieteikums un kura veic atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru, vai atbildīgā dalībvalsts var jebkurā laikā, pirms ir pieņemts pirmais lēmums pēc būtības, pieprasīt citai dalībvalstij uzņemt pieteikuma iesniedzēju, lai apvienotu personas, ar ko ir jebkādas ģimenes attiecības, pamatojoties uz humāniem un, jo īpaši, ģimenes vai kultūras apsvērumiem, pat ja minētā cita dalībvalsts nav atbildīga saskaņā ar 8. līdz 11. pantā un 16. pantā noteiktajiem kritērijiem. Attiecīgās personas pauž savu piekrišanu rakstiski.

[..]”

- 14 Šīs pašas regulas VI nodaļas “Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras” I iedaļā “Procedūras uzsākšana” ir ietverts 20. pants, kura nosaukums ir identisks iedaļas nosaukumam un kurā noteikts:

“1. Process, kurā nosaka atbildīgo dalībvalsti, sākas, tiklīdz kādā no dalībvalstīm pirmo reizi tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

2. Starptautiskās aizsardzības pieteikumu uzskata par iesniegtu, ja attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes ir saņēmušas pieteikuma iesniedzēja iesniegtu veidlapu vai attiecīgo iestāžu sagatavotu ziņojumu. Ja pieteikums nav sagatavots rakstiski, laikposms no nodoma paziņošanas līdz ziņojuma iesniegšanai ir cik vien iespējams īss.

3. Šajā regulā nepilngadīgais, kas ir kopā ar pieteikuma iesniedzēju un atbilst ģimenes locekļa definīcijai, nav nošķirams no ģimenes locekļa un viņa stāvoklis ir tās dalībvalsts ziņā, kura ir atbildīga par minētā ģimenes locekļa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, pat ja nepilngadīgais nav pieteikuma iesniedzējs, ar noteikumu, ka tas ir nepilngadīgā interesēs. Tāda pati attieksme piemērojama bērniem, kas dzimuši pēc pieteikuma iesniedzēja ierašanās dalībvalstu teritorijā, neuzsākot jaunu procedūru viņu uzņemšanai.

[..]”

- 15 Šīs pašas VI nodaļas II iedaļā “Procedūras uzņemšanas pieprasījumiem” ir ietverts 21. pants “Uzņemšanas pieprasījuma iesniegšana”, kura 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Ja dalībvalsts, kurai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka par šā pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga cita dalībvalsts, tā iespējami īsā laikā un jebkurā gadījumā trīs mēnešos no pieteikuma iesniegšanas dienas 20. panta 2. punkta nozīmē var pieprasīt minētajai otrajai dalībvalstij uzņemt attiecīgo pieteikuma iesniedzēju.”

Procedūru direktīva

- 16 Saskaņā ar Procedūru direktīvas 43. apsvērumu:

“Dalībvalstīm būtu jāizskata visi pieteikumi pēc būtības, t.i., jāizvērtē, vai attiecīgo pieteikuma iesniedzēju var atzīt par tiesīgu saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar [Direktīvu 2011/95], izņemot, ja šajā direktīvā paredzēts citādi, jo īpaši, ja var pamatoti pieņemt, ka cita valsts veiktu pārbaudi vai sniegtu pietiekamu aizsardzību. Jo īpaši dalībvalstīm nebūtu jāizvērtē starptautiskās aizsardzības pieteikums pēc būtības, ja pirmā patvēruma valsts pieteikuma iesniedzējam ir piešķīrusi bēgļa statusu vai citādu pietiekamu aizsardzību, un minētā valsts pieteikuma iesniedzēju uzņems atpakaļ.”

- 17 Šīs direktīvas 33. pantā “Nepieņemami pieteikumi” ir paredzēts:

“1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Dublinas III r]egulu, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar [Direktīvu 2011/95], ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību;

[..].”

Vācijas tiesības

18 1992. gada 26. jūnija *Asylgesetz* (Patvēruma tiesību likums; *BGBL.* 1992 I, 1126. lpp.), 2008. gada 2. septembrī publicētajā redakcijā (*BGBL.* 2008 I, 1798. lpp.), 29. panta “Nepieņemami pieteikumi” 1. punkta 1. apakšpunkta a) punktā ir paredzēts:

“(1) Patvēruma pieteikums ir nepieņemams, ja:

1) cita valsts

a) saskaņā ar [Dublinas III regulu] [..]

ir atbildīga par patvēruma procedūru,

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

19 2012. gada 19. martā prasītājas pamatlietā vecāki un pieci brāļi un māsas, Krievijas Federācijas valstspiederīgie, saņēma bēgļa statusu Polijā.

20 2012. gada decembrī viņi atstāja šīs dalībvalsts teritoriju, lai dotos uz Vāciju, kur iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

21 2013. gada 25. aprīlī Vācijas Federatīvā Republika, pamatojoties uz Regulas Nr. 343/2003 16. panta 1. punkta c) apakšpunktu, lūdza Polijas Republiku uzņemt šīs personas atpakaļ.

22 2013. gada 3. maijā Polijas Republika atteicās atbildēt uz šo pieprasījumu, pamatojoties uz to, ka minētajām personām tās teritorijā jau ir piešķirta starptautiskā aizsardzība.

23 Ar 2013. gada 2. oktobra lēmumu Vācijas Federatīvā Republika noraidīja šo pašu personu starptautiskās aizsardzības pieteikumus kā nepieņemamus, jo tās jau bija ieguvušas bēgļa statusu Polijā, un izdeva rīkojumu tām atstāt Vācijas teritoriju, pretējā gadījumā paredzot izraidīšanu.

24 2014. gada 7. novembrī šis lēmums tika atcelts tikai attiecībā uz rīkojumu atstāt Vācijas teritoriju, pretējā gadījumā paredzot izraidīšanu.

25 2018. gada 7. martā prasītāja pamatlietā, kas dzimusi Vācijā 2015. gada 21. decembrī un kas – tāpat kā viņas vecāki un pieci brāļi un māsas – ir Krievijas Federācijas valstspiederīgā, iesniedza Vācijas iestādēm starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

- 26 *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federālā migrācijas un bēgļu lietu pārvalde, Vācija) pieņēma divus lēmumus – attiecīgi 2019. gada 14. februārī un 2019. gada 19. martā –, kuros prasītājas pamatlietā vecākiem un brāļiem un māsām bija izdots jauns rīkojums atstāt Vācijas teritoriju, pretējā gadījumā paredzot izraidīšanu starptautiskās aizsardzības dēļ, kas viņiem jau ir piešķirta Polijā. Par šiem lēmumiem celtā prasība vēl tiek izskatīta.
- 27 Ar 2019. gada 20. marta lēmumu Federālā migrācijas un bēgļu pārvalde noraidīja prasītājas pamatlietā iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu, pamatojoties uz Patvēruma tiesību likuma 29. panta 1. punkta 1. apakšpunkta a) punktu, lasot to kopā ar Dublinas III regulas 20. panta 3. punkta otro teikumu.
- 28 Prasītāja pamatlietā par šo noraidošo lēmumu cēla prasību iesniedzējtiesā. Šī tiesa uzskata, ka attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko iesniegusi prasītāja pamatlietā, nav uzsākta neviena procedūra atbildīgās dalībvalsts noteikšanai saskaņā ar Dublinas III regulu. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Vācijas Federatīvā Republika saskaņā ar Dublinas III regulu ir dalībvalsts, kura ir atbildīga par prasītājas pamatlietā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, un vai apstiprinošas atbildes gadījumā šai dalībvalstij tomēr ir tiesības noraidīt šo pieteikumu kā nepieņemamu.
- 29 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbusas Administratīvā tiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai, ņemot vērā Savienības tiesībās paredzēto mērķi novērst sekundāro kustību, kā arī Dublinas III regulā paredzēto vispārējo ģimenes vienotības principu, pēc analogijas ir jāpiemēro šīs regulas 20. panta 3. punkts situācijā, kurā nepilngadīgs bērns un viņa vecāki iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumus vienā un tajā pašā dalībvalstī, taču vecākiem jau ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī, lai gan tikai bērns ir dzimis dalībvalstī, kurā viņš ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu?
 - 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai saskaņā ar Dublinas III regulu nav jāizskata nepilngadīga bērna patvēruma pieteikums un saskaņā ar šīs regulas 26. pantu ir jāpieņem pārsūtīšanas lēmums, ņemot vērā to, ka, piemēram, par nepilngadīga bērna starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīga ir tā dalībvalsts, kurā viņa vecākiem ir piešķirta starptautiskā aizsardzība?
 - 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša, vai Dublinas III regulā 20. panta 3. punkts ir piemērojams pēc analogijas arī tiktāl, cik tā otrajā teikumā ir atzīts, ka nav nepieciešams veikt atsevišķu uzņemšanas procedūru attiecībā uz vēlāk dzimušu bērnu, lai gan tad pastāv risks, ka uzņemošā dalībvalsts nezina par iespējamo nepilngadīgā bērna uzņemšanas situāciju vai saskaņā ar tās administratīvo praksi noraida šīs regulas 20. panta 3. punkta piemērošanu pēc analogijas, un tādējādi nepilngadīgajam bērnam pastāv risks kļūt par “refugee in orbit” [“rinķojošo” bēgli]?
 - 4) Ja atbilde uz otro un trešo jautājumu ir noliedzoša, vai attiecībā uz nepilngadīgu bērnu, kas dalībvalstī ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, var pieņemt lēmumu par nepieņemamību, pēc analogijas piemērojot Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu, arī tad, ja citā dalībvalstī ir piešķirta starptautiskā aizsardzība nevis pašam bērnam, bet gan viņa vecākiem?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 30 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai, ņemot vērā Dublinas III regulas mērķi novērst sekundāro kustību un saglabāt pamattiesības uz personas, kas lūdz starptautisko aizsardzību, ģimenes dzīves neaizskaramību un it īpaši ģimenes vienotību, šīs regulas 20. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pēc analogijas ir piemērojams situācijā, kurā nepilngadīgais un viņa vecāki iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumus dalībvalstī, kurā šis nepilngadīgais ir dzimis, lai gan viņa vecākiem jau ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī.
- 31 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Dublinas III regulas 20. panta “Procedūras uzsākšana”, kurš ietverts šīs regulas VI nodaļā “Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras”, 3. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka šajā regulā nepilngadīgais, kas ir kopā ar pieteikuma iesniedzēju un atbilst ģimenes locekļa definīcijai, nav nošķirams no ģimenes locekļa un viņa stāvoklis ir tās dalībvalsts ziņā, kura ir atbildīga par minētā ģimenes locekļa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, pat ja nepilngadīgais nav pieteikuma iesniedzējs, ar noteikumu, ka tas ir nepilngadīgā interesēs. Šī 20. panta 3. punkta otrajā teikumā ir precizēts, ka tāda pati attieksme piemērojama bērniem, kas dzimuši pēc pieteikuma iesniedzēja ierašanās dalībvalstu teritorijā, neuzsākot jaunu procedūru viņu uzņemšanai.
- 32 No Dublinas III regulas 20. panta 3. punkta skaidrā formulējuma izriet, ka tajā ir ietverts priekšnosacījums, ka nepilngadīgā ģimenes locekļiem joprojām ir “pieteikuma iesniedzēja” statuss šīs regulas 2. panta c) punkta izpratnē un ka tādējādi tajā netiek regulēta tāda nepilngadīgā situācija, kurš dzimis pēc tam, kad viņa ģimenes locekļi ir saņēmuši starptautisko aizsardzību citā dalībvalstī, nevis dalībvalstī, kurā nepilngadīgais dzimis un dzīvo kopā ar savu ģimeni.
- 33 Būtu jāpiebilst, ka, pretēji tam, ko apgalvo Vācijas valdība, šajā ziņā nav nekādas nozīmes, vai ģimenes locekļi ir iesnieguši jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēdējā minētajā dalībvalstī un vai tā ir noraidījusi šādus pieteikumus kā nepieņemamus pirms vai pēc attiecīgā nepilngadīga dzimšanas. Ir jāatgādina, ka dalībvalsts nevar likumīgi vērsties pie citas dalībvalsts, lai tā saskaņā ar šajā regulā noteiktajām procedūrām uzņemtu vai uzņemtu atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo, kas starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir iesniedzis pirmajā no šīm dalībvalstīm pēc tam, kad otrajā dalībvalstī tam piešķirta starptautiskā aizsardzība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 78. punkts).
- 34 Saistībā ar jautājumu, vai Dublinas III regulas 20. panta 3. punktu tomēr var pēc analogijas piemērot tādai situācijai kā pamatlietā, jāuzsver – kā ģenerālvokāts to būtībā norādījis secinājumā 28. punktā –, ka tāda nepilngadīgā situācija, kura ģimenes locekļi ir personas, kas lūdz starptautisko aizsardzību, un tāda nepilngadīgā situācija, kura ģimenes locekļi jau ir saņēmuši šādu aizsardzību, nav salīdzināmas tās sistēmas kontekstā, kas izveidota ar Dublinas III regulu, jo jēdzieni “pieteikuma iesniedzējs” un “starptautiskās aizsardzības saņēmējs”, kas definēti attiecīgi šīs regulas 2. panta c) un f) punktā, attiecas uz atšķirīgiem juridiskiem statusiem, kuri ir reglamentēti dažādos šīs regulas noteikumos.

- 35 Šajā ziņā, kā ģenerālvokāts to norādījis šajā pašā secinājumu punktā, Savienības likumdevējs tādējādi ir nošķīris tāda nepilngadīgā situāciju, kura ģimenes locekļi jau ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji, kas paredzēta Dublinas III regulas 9. pantā, un tāda nepilngadīgā situāciju, kura ģimenes locekļi ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji, kas savukārt paredzēta šīs regulas 10. pantā un 20. panta 3. punktā.
- 36 Pirmajā no šīm situācijām, kas atbilst situācijai pamatlietā, Dublinas III regulas 20. panta 3. punkta piemērošana pēc analogijas attiecīgajam nepilngadīgajam neļautu ne attiecīgajam nepilngadīgajam, ne dalībvalstij, kas piešķirusi starptautisko aizsardzību šī nepilngadīgā ģimenes locekļiem, piemērot šajā regulā paredzētos mehānismus.
- 37 It īpaši, ja Dublinas III regulas 20. panta 3. punkta otro teikumu uz šādu nepilngadīgo attiecinātu pēc analogijas, par viņu varētu pieņemt pārsūtīšanas lēmumu, neuzsākot procedūru šī nepilngadīgā uzņemšanai. Dublinas III regulas 20. panta 3. punkta otrajā teikumā paredzētais atbrīvojums no pienākuma uzsākt tāda nepilngadīgā uzņemšanas procedūru, kas dzimis pēc pieteikuma iesniedzēja ierašanās dalībvalstu teritorijā, ietver priekšnosacījumu, ka nepilngadīgais tiek iekļauts procedūrā, kas sāka attiecībā uz viņa ģimenes locekļiem un tādējādi – ka šī procedūra jau ir uzsākta, kas gluži nav gadījums, kad šie ģimenes locekļi jau ir ieguvuši starptautisko aizsardzību citā dalībvalstī.
- 38 Varētu piebilst, ka, atļaujot nepilngadīgā dzimšanas dalībvalstij, pēc analogijas piemērojot Dublinas III regulas 20. panta 3. punkta otro teikumu, pieņemt pārsūtīšanas lēmumu, vispār neveicot uzņemšanas procedūru, tostarp tiktu apiets šīs regulas 21. panta 1. punkta pirmajā daļā šajā ziņā paredzētais termiņš, un dalībvalsts, kas piešķirusi starptautisko aizsardzību ģimenes locekļiem pirms šī nepilngadīgā dzimšanas, saskartos ar šādu pārsūtīšanas lēmumu, lai gan tā par to nav tikusi informēta un nav varējusi arī atzīt savu atbildību par minētā nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.
- 39 Papildus ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs ir paredzējis konkrētus noteikumus gadījumā, kad procedūra, kas sāka par nepilngadīgā ģimenes locekļiem, ir pabeigta, un kad šie ģimenes locekļi tādējādi vairs nav pieteikuma iesniedzēji Dublinas III regulas 2. panta c) punkta izpratnē, bet viņiem ir atļauts uzturēties dalībvalstī kā starptautiskās aizsardzības saņēmējiem. Šī situācija it īpaši ir regulēta šīs pašas regulas 9. pantā.
- 40 Dublinas III regulas 9. pantā ir noteikts – ja pieteikuma iesniedzējam ir kāds ģimenes loceklis, kuram atļauts uzturēties dalībvalstī kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam, neatkarīgi no tā, vai šī ģimene iepriekš bijusi izveidota izcelsmes valstī, šī dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ar noteikumu, ka attiecīgās personas ir rakstiski paudušas savu vēlēšanos.
- 41 Ir taisnība, kā tiesas sēdē norādīja dažas ieinteresētās personas – apstākļi, ka Dublinas III regulas 9. pantā paredzētā atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kritērija īstenošanai ir izvirzīts skaidrs nosacījums, ka ieinteresētās personas ir rakstiski paudušas savu vēlēšanos, izslēdz šī kritērija piemērošanu, ja šāda vēlēšanās nav izteikta. Šī situācija it īpaši var rasties, ja attiecīgā nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek iesniegts pēc viņa ģimenes nelikumīgas sekundāras kustības no pirmās dalībvalsts uz dalībvalsti, kurā šis pieteikums iesniegts. Tomēr šis apstākļi nekādi nemaina faktu, ka Savienības likumdevējs šajā 9. pantā ir paredzējis tiesību normu, kas attiecas tieši uz tādu situāciju kā pamatlietā aplūkotā, kad paši pieteikuma iesniedzēja ģimenes locekļi vairs nav pieteikuma iesniedzēji, bet jau ir saņēmuši kādas dalībvalsts piešķirto starptautisko aizsardzību.

- 42 Turklāt, ņemot vērā šīs regulas 9. panta skaidro formulējumu, no šajā pantā paredzētās prasības par attiecīgo personu vēlēšanās rakstisku paušanu nevar atkāpties. Tādējādi sekundārās kustības novēršana, kas – kā norādījusi Tiesa (spriedums, 2019. gada 2. aprīlis, H. un R., C-582/17 un C-583/17, EU:C:2019:280, 77. punkts) – ir viens no Dublinas III regulas mērķiem, nevar attaisnot šī panta atšķirīgu interpretāciju.
- 43 Tas pats attiecas uz Dublinas III regulas 17. panta 2. punktā paredzēto procedūru, saskaņā ar kuru dalībvalsts, kur sagatavots starptautiskās aizsardzības pieteikums, var jebkurā laikā – pirms ir pieņemts pirmais lēmums pēc būtības – pieprasīt citai dalībvalstij uzņemt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, lai apvienotu personas, ar ko ir jebkādas ģimenes attiecības, pamatojoties uz humāniem apsvērumiem, ar nosacījumu, ka attiecīgās personas rakstiski pauž savu piekrišanu.
- 44 Šādos apstākļos situācijā, kurā ieinteresētās personas nav rakstiski paudušas vēlēšanos, lai dalībvalsts, kas ir atbildīga par nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, būtu dalībvalsts, kurā viņa ģimenes locekļiem ir atļauts uzturēties kā starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, atbildīgās dalībvalsts noteikšana tiks veikta saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 2. punktu. Tādējādi saskaņā ar šo pakārtoti piemērojamo tiesību normu – ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts šis pieteikums.
- 45 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 20. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav pēc analogijas piemērojams situācijā, kad nepilngadīgais un viņa vecāki iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumus dalībvalstī, kurā šis nepilngadīgais ir dzimis, lai gan viņa vecākiem jau ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī.

Par otro un trešo jautājumu

- 46 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, otrais un trešais jautājums nav jāizskata.

Par ceturto jautājumu

- 47 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tā piemērošana pēc analogijas ļauj noraidīt kā nepieņemamu nepilngadīgā starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ja viņa vecākiem, nevis pašam nepilngadīgajam, ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī.
- 48 Jāatgādina, ka saskaņā ar Procedūru direktīvas 33. panta 1. punktu dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95, ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu. Šajā ziņā šī panta 2. punktā ir izsmēloši uzskaitītas situācijas, kurās dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu (spriedumi, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 76. punkts, kā arī, 2022. gada 22. februāris, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Ģimenes vienotība – Jau piešķirta aizsardzība), C-483/20, EU:C:2022:103, 23. punkts).

- 49 Izsmelošais raksturs izriet gan no pēdējās minētās tiesību normas formulējuma, tostarp pirms nepieņemamības pamatu uzskaitījuma lietotā vārda “tikai”, gan no tās mērķa, kas – kā Tiesa jau ir norādījusi – ir atvieglot par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts pienākumu, nosakot gadījumus, kādos šāds pieteikums ir uzskatāms par nepieņemamu (spriedums, 2020. gada 19. marts, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, EU:C:2020:218, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Papildus, ņemot vērā šo mērķi, Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkts pēc sava rakstura kopumā ir atkāpe attiecībā pret dalībvalstu pienākumu izskatīt pēc būtības visus starptautiskās aizsardzības pieteikumus.
- 50 Saskaņā ar Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu, ja cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību. Šī iespēja ir izskaidrojama konkrēti ar savstarpējas uzticēšanās principa nozīmīgumu Savienības tiesībās, it īpaši brīvības, drošības un tiesiskuma telpā, ko veido Savienība, un kura izpaušme ir šī tiesību norma ar šo direktīvu izveidotās kopējās patvēruma procedūras kontekstā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Ģimenes vienotība – Jau piešķirta aizsardzība), C-483/20, EU:C:2022:103, 28. un 29. punkts).
- 51 Tomēr gan no Procedūru direktīvas 33. panta 2. punktā ietvertā uzskaitījuma izsmelošā rakstura, gan no šajā uzskaitījumā ietverto nepieņemamības pamatu atkāpes rakstura izriet, ka šīs direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē šauri un tāpēc to nevar piemērot situācijā, kas neatbilst tā tekstam.
- 52 Tālab šīs tiesību normas piemērojamība personām nevar attiekties uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kuram pašam nav šādas aizsardzības, kas paredzēta minētajā tiesību normā. Šo interpretāciju apstiprina Procedūru direktīvas 43. apsvēruma, kurā, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 40. punktā, ir precizēts šī nepieņemamības pamata tvēruma, nosakot, ka dalībvalstīm nebūtu jāizskata starptautiskās aizsardzības pieteikums pēc būtības, ja pirmā patvēruma valsts ir piešķirusi “pieteikuma iesniedzējam” bēgļa statusu vai citādu pietiekamu aizsardzību.
- 53 Tāpēc tādā gadījumā kā pamatlietā aplūkotais, kad pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgais, kura ģimenes locekļiem ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī, bet kuram pašam nav šādas aizsardzības, uz šo pieteikuma iesniedzēju neattiecas Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā izņēmuma piemērošanas jomā. Tātad viņa pieteikumu uz šī pamata nevar atzīt par nepieņemamu.
- 54 Papildus – šo tiesību normu nevar piemērot pēc analogijas, lai pamatotu lēmumu par nepieņemamību šādā situācijā. Ar šādu piemērošanu netiktu ievērots ne tikai Procedūru direktīvas 33. panta 2. punktā ietvertā uzskaitījuma izsmelošais raksturs, bet arī fakts, ka šāda nepilngadīgā situācija nav salīdzināma ar starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja situāciju, kuram jau ir šāda aizsardzība, ko piešķirusi cita dalībvalsts – un tas izslēdz jebkādu analogiju.
- 55 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav pēc analogijas piemērojams starptautiskās aizsardzības pieteikumam, ko dalībvalstī iesniedzis nepilngadīgais, ja viņa vecākiem – nevis pašam nepilngadīgajam – ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 56 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 20. panta 3. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tas nav pēc analogijas piemērojams situācijā, kad nepilngadīgais un viņa vecāki iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumus dalībvalstī, kurā šis nepilngadīgais ir dzimis, lai gan viņa vecākiem jau ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī.

- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 33. panta 2. punkta a) apakšpunkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tas nav pēc analogijas piemērojams starptautiskās aizsardzības pieteikumam, ko dalībvalstī iesniedzis nepilngadīgais, ja viņa vecākiem – nevis pašam nepilngadīgajam – ir piešķirta starptautiskā aizsardzība citā dalībvalstī.

[Paraksti]